

Opus

33.
DRŽAVNO
TEKMOVANJE
MLADIH
PLESNIH
USTVARJALCEV

15. in 16. marec 2025, Španski Borci

Jskd

JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA KULTURNE DEJAVNOSTI

33. državno tekmovanje mladih plesnih ustvarjalcev

OPUS 1 – Plesna miniatura 2025 organizira

Javni sklad RS za kulturne dejavnosti

umetniška vodja: Nina Meško, svetovalka za plesno dejavnost JSKD

vizualna podoba: Ajda Tomazin

organizacija: Franci Cotman

povezovallec programa: Daniel Petković

žirija na izboru:

Špela Medved Razboršek in Tini Rozman (kat. XXS);

Vita Osojnik in Tina Valentan (kat. XS);

Leja Jurišič in Filip Štepec (kat. S);

Kim Kern Kukovič, Sabina Schwenner in Saša Lončar (kat. M).

kontakt & nadaljnje informacije:

JSKD – Javni sklad RS za kulturne dejavnosti,

Štefanova 5, 1000 Ljubljana; W: www.jskd.si

prizorišče: **Španski Borci**, Zaloška 61, Ljubljana

www.spanskiborci.si

.....

**PRIREDITEV JE POSVEČENA
29. APRILU, MEDNARODNEMU DNEVU PLESA.**

.....

Opus 1 na internetu:

www.jskd.si

FB: Dance JSKD

..... **ZAKAJ OPUS I ?**

Namen tekmovanja mladih plesnih ustvarjalcev OPUS 1 – Plesna miniatura je spodbujanje in razvijanje ustvarjalnosti mladih plesalcev. Namenjeno je spodbujanju mladih plesalk in plesalcev k samostojnemu ustvarjanju avtorskih solo plesov ali kompozicij za največ dva plesalca.

Poudarek je na samostojnem delu plesalcev in razvijanju plesne miniature, pri čemer naj bi jih mentor zgolj nevsiljivo vodil pri oblikovanju lastnega plesnega izraza in samostojnega koreografskega dela.

Vsakoletne predpisane teme naj bi mlade plesalce spodbudile h kritičnem razmišljanju o posameznih vprašanjih ter jim predstavljale povod za spoznavanje, raziskovanje in ustvarjanje. To leto je predlagana tema obvezna zgolj za starostne skupine XXS, XS in S. Plesni ustvarjalci iz starostnih skupin M in L pa lahko izbirajo. Lahko se lotijo ustvarjanja na predlagano temo, lahko pa ustvarijo karkoli. Obvezen del ustvarjalnega procesa je še zmeraj prevajanje idej in postopkov v besede. Kot vsako leto morajo mladi ustvarjalci sami napisati opis ideje in proces dela (izhodiščna tema, misli, ideje, postopki, odločitve...). Nekaj izbranih konceptov vam kot vsako leto ponujamo v branje.

Prireditve že vsa leta opozarja na mlade plesne talente, ki ustvarjajo izvirne koreografije in navdušujejo občinstvo z neposrednostjo in bogastvom svojih plesnih izpovedi. Mnogi nekdanji udeleženci OPUS-a se danes plesno izobražujejo v tujini ali pa so uveljavljeni profesionalni plesni ustvarjalci. In zato OPUS 1 ni zgolj tekmovanje, temveč svojevrstna pot do lastnega opusa.

Upamo, da bo OPUS 1 tudi v nadaljnje mladim ustvarjalcem omogočal široko spoznavanje in udeležanje njihove ustvarjalnosti, ter tako skrbel za razvoj in popularizacijo sodobne plesne umetnosti.

.....
Nina Meško

svetovalka za plesno dejavnost JSKD

..... **KRITERIJI IZBORA**

Ker je umetniške stvaritve izredno težko ujeti v numerične okvirje in ker v polju ustvarjalnosti ni mogoče doseči popolne objektivnosti, želimo zaupati umetniškemu znanju in čutu vsakokratne žirije.

Splošni kriteriji izbora:

- prijavljena miniatura mora biti povezana s predpisano temo (zato morajo plesalci k prijavi priložiti kratek opis razmišljanja o temi in poteka ustvarjanja, ki ga morajo napisati sami)
- miniatura mora biti delo plesalcev samih pod vodstvom mentorja, ki naj le spodbuja plesalčevo ustvarjalnost, ne sme pa mu (ji, jima) narediti koreografije. Vloga mentorja v razvoju miniature je torej svetovanje, vodenje in usmerjanje otroka/mladostnika v oblikovanje lastnega plesnega izraza in v samostojno koreografsko delo
- izvirnost in zanimivost pristopa - samosvoja (avtorsko prepoznavna) poetika in estetika
- dobra kompozicija in dramaturgija miniature
- prezenca, prepričljiva interpretacija, plesnost
- dobra plesna izvedba

Na državnem tekmovanju vse sodelujoče razvrstimo v tri kategorije: bronasti, srebrni in zlati nivo. Na bronasti nivo se uvrstijo miniature, ki ne izstopajo niti v smislu izvedbe niti v idejnem smislu. Na srebrni nivo se uvrstijo miniature, ki imajo morda odlično idejo, vendar so izvedbeno šibkejše ali pa obratno - so izvedbeno odlične, idejno pa bolj povprečne. V zlati nivo spadajo miniature, ki so tako idejno kot izvedbeno prepričljive.

Pod plesno izvedbo se ocenjuje prezenca, prepričljivo interpretacijo, plesnost in dobro tehnično obvladovanje telesa. Pod idejo se ocenjuje izvirnost in zanimivost pristopa, dobra kompozicija in dramaturgija miniature, smiselnost izbora in odnosa do glasbe in/ali drugih elementov miniature (kostum video, rekvizit...).

T E M A

To leto je predlagana tema PROSTOR obvezna za starostne skupine XXS, XS, S in M.

Plesni ustvarjalci iz starostne skupe L pa lahko izbirajo. Lahko se lotijo ustvarjanja na predlagano temo, lahko pa ustvarijo karkoli.

:: PROSTOR THE SPACE ::

Prostor je nemogoče definirati. Nič nima pa je. Nepremičen, brezobličen, brezčasen, nespremenljiv, vedno prisoten, čuteč, resničen. Vedno je tam in tu, nikoli ga ne zmanjka. Noter je votel, zunaj pa ga nič ni. Prostor je prazen. Ne vidiš ga, ne slišiš ga. Ko ga objameš, uide. Tam, kjer si ti, prostora ni.

Ples potrebuje prostor!

Prostor je osnovni element plesa, ki ga je mogoče raziskovati in oblikovati.

Plesalci uporabljajo dimenzije prostora - višino, širino in globino - za ustvarjanje oblik in vzorcev.

Odnos med plesom in prostorom je zelo simbiotičen, saj vsak od njiju pomembno vpliva na drugega. Ta medsebojni vpliv ne oblikuje le načina izvedbe predstave, temveč tudi to, kako ga doživljata plesalec in gledalec. Način uporabe prostora lahko krepi ali preoblikuje gibanje, medtem ko ima gibanje moč, da opredeli prostor.

Meje prostora v plesu niso določene. V nekaterih primerih, plesalci sodelujejo z nekonvencionalnimi prostori - urbanimi pokrajinami, naravnimi okolji ali arhitekturnimi strukturami - in tako definirajo, kaj je prostor predstave. Okolje postane soustvarjalec in vpliva na to, kako se plesalci gibljejo, ravnotežijo in sodelujejo z okolico. Med plesom in arhitekturo obstaja zanimivo

stičišče. Obe disciplini se ukvarjata s prostorom, strukturo in gibanjem, čeprav na različne načine - arhitekti oblikujejo prostore, ki usmerjajo gibanje ljudi, plesalci pa s svojimi telesi krmarijo po prostorih in jih na novo definirajo. V sodobnem plesu se prostor pogosto uporablja za izzivanje tradicionalne dinamike moči, pri čemer plesalci namerno prebijejo „četrto steno“, stopijo z odra v občinstvo in s tem odpravijo običajno mejo z gledalcem. Z razvojem tehnologije je plesalcem omogočeno raziskovanje novih razsežnosti prostora v virtualnih okoljih, kjer se koncept prostora popolnoma spremeni in kjer gravitacija, merilo in fizične omejitve ne veljajo več. To odpira nove ustvarjalne možnosti, kako ples sodeluje s prostorom.

Ali prostor potrebuje ples?

Ples in prostor sta v dinamičnem, nenehno razvijajočem se odnosu. Prostor ni le kulisa za ples, ampak je aktiven, živ partner v ustvarjalnem procesu. V gledališčih, javnih prostorih, virtualnih svetovih ali arhitekturnih mojstrovinah poteka nenehni dialog med gibanjem in prostorom, ki še naprej premika meje tega odnosa.

.....

Varja Mihajlović Cerar (2015): PROSTRANSTVO

Znašla sem se v prostoru svojih strahov. Kot gosta pajčevina so me ustavljali in zavirali, jaz pa sem se odločila, da bom strahove premagala in ko sem prišla na konec strahovnega tunela sem zataknila v svojo misel. Misel je postajala vse hitrejša in hitrejša, tako hitra je bila, da so mi zrasla krila. S pogledom sem se poslovila od svoje misli in odletela v prostranstvo osvoboditve.

.....

Laura Domjanič (2015): V LABIRINTU MOJIH MISLI

Vedno me je zanimalo, kaj se dogaja v moji glavi. Nekega dne pa sem se naenkrat kar znašla v njej. Padla sem in pristala na trdi notranjosti lobanje. Zelo sem se prestrašila, saj nisem vedela, kje sem in kaj se dogaja. Začela sem raziskovati.

Moje premikanje je hitro otežila lepljiva možganska tekočina. Hotela sem se odrešiti te lepljive snovi, zato sem začela vleči na vse strani. Ko sem se končno uspela odlepiti, sem prišla nekam drugam, vendar nisem vedela, kje sem, saj je bil prostor prazen in votel. Nisem vedela, kaj se dogaja, kot bi imela prazno glavo. Naenkrat sem zaslišala glasove, očitno sem prišla v center za sluh.

Nato sem prišla do dela možganov, kjer je bilo vse čisto prazno. Gledala sem po praznini in zagledala meglice. Oblačke in meglice sem skušala povleči k sebi. Ko sem jih končno nekaj povlekla, me je eden od teh oblačkov dvignil v zrak in tako sem poletela na drugo stran glave in pristala v vodi. Voda v glavi je bila zelo deroča, tako da v njej sploh nisem mogla normalno stati.

S težavo sem se prebila v drug prostor v glavi - znašla sem se v središču možganov, kjer je center za ukaze. Zaslišala sem glas, ki me je začel upravljati - čeprav ne rada, sem morala upoštevati vsako njegovo besedo. Besede so postajale hitrejšje in na koncu prehitre, da bi še držala svoje ravnotežje.

Na koncu sem padla v solzni kanal, ki me je z nežnim tokom solz izplavil iz glave.

.....

Lučka Jelen (2015): IGRA Z OKVIRJEM

Okvir je uporaben za več stvari – za slike, vrata ali okna. Meni je prirasel k srcu s povsem druge strani, zaradi plesa in prostora, ki mi ga daje. Ko zaplešem z njim,

imam občutek, da sva prijatelja, ki se dotikava drug drugega, se skupaj premikava in pleševa. Je kot lutka, ki jo premikam. V resnici sem se njegovega prostora in omejitev sprva bala, saj je izgledal velik in težek, ampak ko sem vstopila vanj in z njim zaplesala, sem zaupala njemu in sebi. Takrat sva se zblížala. Počutim se močno, ker je on tako velik, jaz pa tako majhna. Je moj soplesalec. Njegov prostor je res zanimiv, saj omogoča več kot je videti na prvi pogled. Je majhen prostor, ampak mi omogoča veliko, ker sama odločam kje in kako bo postavljen, kaj bova skupaj zaplesala. Poigravava se tudi na različnih višinah – včasih sva nizko, drugič visoko, pokončno ali postrani. Z njim se igram skrivalnice in preizkušam meje njegovega gibanja in prostora.

.....

Ronja Kobe (2014): KROG V MOJEM TELESU

V našem telesu je krog. Je neviden, a ga čutim. Naš dih, srčni utrip, celo tok energije v telesu sledi krožnemu ritmu, ki ga narava neprestano ustvarja. Ko sledimo temu ritmu, lahko z vsakim premikom izrazimo krog tudi z glavo, rokami, nogami, z vsemi deli telesa. In ko to krožno harmonijo prepoznamo in se z njo povežemo, gibanje postane ples.

Kaj pa se zgodi, ko ta krog iz mojega telesa uide v prostor? Postane most med mojim notranjim svetom in zunanjim prostorom, postane krožna energija sveta okoli mene, postane metafora za življenje samo!

.....

Paula Zmrzljak (2014): GIBMETRIJA

Takoj, ko sem prebrala razpis za Opus sem pomislila, da je letošnja tema zelo zanimiva. Kot plesalko me zelo zanima kako se lahko gibam v različnih oblikah prostora. To leto sem dobila priložnost, da to resnično raziščem. Potopila sem se v geometrijske like in telesa. Najprej se znajdem v trikotniku. V njem se je težko premikati in moje telo se giblje z ostrimi koti. Gibanje je popolnoma drugačno kot v krogli, v kateri se znajdem v nadaljevanju. V krogli je moje gibanje bolj tekoče, sledi nekemu toku, se nikoli ne konča. Premiki v krogli so lažji, saj je večja in predvsem zato ker je krogla telo, ki ima prostornino. Ko plešem se zakotalim in tudi krogla se zakotali. Ali se krogla kotali in ji sledi moje telo? Zavedam se nenehnega prepleta in vpliva telesa in prostora. V krogli se kotalim in kotalim, ko se naenkrat stlači v krog. Krog je oblika

na tleh prostora in v njem se lahko gibam le v nizkem nivoju, saj je popolnoma ploščat. Nazadnje se znajdem v kocki. V njej lažje uporabljam prostor in plešem, saj mi je ta oblika prostora poznana. Tudi plesna dvorana in oder na katerem trenutno plešem je najbolj podoben kocki.

Kaj pa, če prostor nima prostora in je le točka v prostoru?

Ugotovila sem, da se v različnih oblikah prostora moje telo premika zelo različno, kar potrjuje moje začetno predvidevanje, da ima prostor velik vpliv na plesalca. To temo sem si izbrala zato ker sem že plesala v različnih okoljih, a še nikoli v različnih oblikah in to mi je predstavljalo velik izziv.

.....

Ana Kočar (2014): S

Središče, središčna točka, center.

Točka, ki je enako oddaljena od točk na robu. Središče zemlje.

Prostor, kjer je osredotočena določena dejavnost. Ustvarjalno središče.

Kraj, kjer se kaj pojavi v veliki meri in od koder se širi. Središče potresa.

Kar je za kaj najvažnejše, najpomembnejše. Središče vprašanja.

Bistvo, jedro. Prodreti do človekovega središča.

Vsak prostor ima svoje središče. Včasih imamo občutek, da se mora vse zgoditi ravno v središču. V središču mesta, v središču pozornosti. A včasih si ravno v središču lahko ujet. Občutek, da, ko enkrat padeš "notri", si tam. In to je majhen prostor. Vse naokoli pa toliko svobode.

Odprtost ponuja veliko, poskusila bom izkoristiti skrajne meje prostora in začutiti celoto.

.....

Zoja Šikman (2015), Nina Emeršič (2014): SANJAVA PROSTOR V SRCU

Hodili sva skozi svet, vsaka z glavo v svojih sanjah. Vsaka iz svojega sveta, a nekaj naju je pritegnilo, da sva se srečali. In ko sva se srečali, se je vse spremenilo. Prijeli sva se za roke in v tistem trenutku je svet okoli naju zasijal. Nič ni bilo več strašnega, vse je bilo mogoče. Skupaj sva stopili naprej, vse se je dvignilo, kot da plavava v sanjah. Ob srečnem poplesavanju najinih srčkov sva začutili, da sva našli tisto, kar sva celo

življenja.

Vsaka oseba ima svoje sanje, vsak sanja nekaj svojega. Midve pa sanjava prostor v srcu – prostor, kjer najdeva vse, kar si želiva in kjer bova za vedno skupaj.

Ema Leskovec (2015), Ivana Širca (2014): DOMA

Ko se zjutraj zbudim, je še vse tiho in prazno. Kot, da ni nikogar. Včasih pa se zgodijo čudne stvari. Kar naenkrat vse oživi. Z blazino se stisneva. Okno pomežikne: Še lep dan bo! Takrat me miza povabi na ples. Umivalnik me kliče: Tu sem, samo zate! Od vrat do televizije je le par obratov. Kje si, moja blazina?

Stvari in predmetov se poslužujemo samoumevno in skoraj nezavedno. Čeprav oblikujejo naš prostor in naše gibanje ter so nujne in potrebne za vsakodnevno življenje. Nekatere stvari nosijo v sebi spomin in pečat na ljudi, ki smo jih imeli radi in ti tako živijo z nami. Taki predmeti so živi in živijo svoje življenje. Ta ples nas vrača v zgodnja leta, ko otroci raziskujejo in dojemajo prostor, personificirajo predmete, se z njimi pogovarjajo in ustvarjajo sanjske prostore, dežele. Naj živi domišljija!

Tara Kapelj (2013): TEŽA PROSTORA

Borim se s prostorom, bolj natančno, s težo prostora. Kako lahko prostor sam nosi določeno težo, ki vpliva na gibanje in čustva? Kako prostor postane težak, napolnjen z energijo, napetostjo ali omejitvami? Postane nekakšna nevidna sila, ki vpliva name, kot bi bila atmosfera in prostor težka, skorajda gosto napolnjena. Preplavljen je z nečim, kar je težko in nepredvidljivo. Premagati moram določene ovire in izzive, ki jih prostor nosi s seboj.

Počasi, z veliko padci in vzponi mi uspeva uravnesovati težo in jo razporediti po prostoru.

.....

Zoja Razboršek (2013): PROSTOR V MENI

V temni tišini, globoko v notranjosti telesa, se prične skrivnostno potovanje. Predstavljam si, da sem majhen delček svetlobe, droben in neznaten, ki ga srce pošlje na raziskovalno misijo.

Najprej vstopim v srce, kjer slišim mogočne ritmične udarce, kot neustavljivi bobni, ki postavljajo tempo. Ples postane intenziven in odločen, kot utrip

Nato me kri, kot reka, ponese skozi žilni sistem. Drsim skozi ozke prehode, ki jih obdajajo stene. Gibanje postane tekoče, valovito in ponavljajoče, kot neprekinjen tok. Na poti opazim drobne kapilare, kjer življenje počasi prehaja iz enega dela telesa v drugega.

Ko se dvignem v pljuča, začutim osupljivo
lahkotnost. Zrak prihaja in odhaja. Moje gibanje je
zdaj počasno in raztegnjeno, kot dih, ki napolni telo z
energijo.

Naprej potujem v možgane, kjer misli letijo kot iskre. Tukaj se moje gibanje spremeni v hitre, nenadne in nepričakovane prehode – kot da se odzivam na nevidne ukaze. Vrtim se v neskončni spirali.

Spustim se nižje, do trebuha, kjer prebavni sistem nežno in potrpežljivo spreminja energijo. Gibanje postane počasno, krožno in močno – kot tok, ki ustvarja življenje.

Potovanje se zaključi, ko se vrnem nazaj v srce in se zavem, da je moje telo kot orkester, kjer vsak del igra svojo vlogo. Moj ples je poklon tej notranji simfoniji, ki neprestano ustvarja življenje.

.....

Lori Sluga (2013): LORI MER

Pridem v prostor in ugotovim da ima vsak prostor dolžino, širino in razdaljo med tlemi in stropom - višino. To se mi zdi zelo fascinantno. Odločim se, da je danes dan za merjenje. Ampak ne navadno merjenje! Danes bom prostor izmerila čisto po svoje. In moja posebna lastna merska enota bo - Lorimer!

Zazdelo se mi je, da bi najprej obrisala prvo stranico prostora s čelom, drugo z mezinčkom, tretjo pa bi lahko obrisala na daljavo z nosom. Ali raje s sklenjenimi rokami? Zdaj bom po prstih obrisala tla prostora. Začela bom z njihovo dolžino. Izmerila jo bom tako, da bom prenašala po tleh svojo glavo. Ugotovila sem, da je dolžina dolga za 18 mojih glav, to pomeni 11 Lorimerov. Zdaj bom izmerila diagonalo z drsečimi in ponavljajočimi gibi. Dolga je 12 Lorimerov. Naslednja je na vrsti širina. Izmerila jo bom tako, da bom naredila preval v ležeč položaj. Širina je bila od mojega telesa širša za 4 Lorimere. Za naslednje merjenje je bila na vrsti višina prostora. Odločila sem se, da bom poskusila skočiti, da bom videla če se udarim v glavo. Skočila sem in se nisem udarila v glavo! Pomislila sem, da je na

drugi strani prostora strop mogoče nižji ali višji in sem spet skočila. Bil je enako visok. Potem sem poskusila še v kotu na levi strani. Tam sem se udarila v glavo - strop je bil nižji za 2 Lorimera. Kakšno presenečenje!

Sedaj sem izmerila vse dimenzije prostora. Merjenje me je dodobra utrudilo zato sem se usedla na sredino prostora in razmišljala o vsem, kar sem ugotovila. V mislih že kujem nove merske enote - kakšna vse presenečenja me še čakajo?

Za to temo sem se odločila, ker sem se enkrat z očetom pogovarjala in merila, koliko je moja soba dolga, široka in visoka. Ta trenutek je bil res poseben in mi je v glavi ostal še dolgo potem, zato se ga želela na nek način spet podoživeti, tokrat malo po svoje.

.....

Sonja Pirc (2013): PREBUJENJE V SVETLOBO

Ko se zbudim, me preplavi občutek tesnobe. Ne prepoznam prostora, ne prepoznam same sebe. Vse okoli mene je temno, hladno, neizprosno. Obdana sem z nevidnimi stenami, kvadratom, ki me omejuje. Kvadrat ni fizičen, a ga čutim, kot da bi mi tiščal prsi, stiskal grlo, omejeval vsak moj gib.

Poskušam se premakniti, vendar me nekaj vleče nazaj. Je to strah? Je to moj notranji jaz, ki mi šepeta, da ni poti ven? Čutim, kako me te meje, te nevidne stene, vse bolj utesnjujejo. Rada bi pobegnila, a se zdi nemogoče. Noge nočejo sodelovati, roke so težke kot kamen. Zavem se, da nisem ujeta le v prostoru, temveč v sebi. Moje misli, moja preteklost, moji strahovi – vse to me stiska kot temen plašč.

Začnem se boriti. Sprva sramežljivo, skoraj nespretno. Vsak gib je naporen, a v njem je skrita moč. Počasi postaja moje telo glasnejše, gibanje hitrejšo, močnejše. S svojimi gibi raziskujem meje tega kvadrata. Pritisnem ob njegovo steno, iščem razpoke. Prebijam se skozi plasti teme, ki me prekrivajo. Moji gibi postajajo bolj siloviti, skoraj divji, ko skušam raztrgati ta plašč, ki me veže.

Nenadoma začutim, kako se stena pred mano nekoliko premakne. Začutim droben sunek upanja. To je moj trenutek. Zberem vse, kar imam. Vsa moja energija, vsa moja moč, vsa moja jeza in žalost se zlijejo v en sam eksploziven gib.

In takrat se vse razpoči. Stene kvadrata razpadejo v drobne delce. Plašč, ki me je ovijal, zdrsne

z mene kot koža, ki je odslužila svoje. Prostor okoli mene se razširi. Zrak je lažji, svetloba prodre skozi razpoke. Moje telo nenadoma postane svobodno, lahkotno. Moji gibi so zdaj tekoči, kot reka, ki si je izborila pot skozi skale.

Počutim se nepremagljivo. Zavrtim se, raztegnem roke in se zavedam, da moj prostor ni več omejen. Moj prostor je zdaj ves svet. Moje telo pleše z vetrom, z zemljo, z nebom. Ničesar več ne zadržujem. Žarim, ker sem končno našla svobodo. Moji gibi so zdaj izraz čiste radosti, čiste svobode. Nič me ne omejuje, nič me ne veže. Jaz sem jaz – popolnoma svobodna.

.....

Ajda Alegra Vidergar (2012): DOTIK, PREMIK, POTISK

Dotikanje, premikanje in potiskanje mej prostora niso zgolj fizična dejanja.

Dotik je prva informacija med nami in prostorom – naj bodo to stene, tla... ali pa nevidna meja. Prek dotika razumemo materialnost prostora.

Premikaje je dialog s prostorom. Korak za korakom prostor redefiniramo, ga preoblikujemo in mu dajemo nov pomen.

S potiskanjem presegamo meje, ki so nam dane. Meje niso le fizične – so tudi v naših glavah, v okolici ... Ko premikamo te meje, preizprašujemo, kdo smo.

.....

Tara Kohne (2012): NOSIM TEŽO SVOJEGA PROSTORA

Prostor je bil zame vedno več kot le fizična prisotnost. Postal je oder, na katerem sem raziskovala sebe – z gibanjem, glasbo in plesom. Ko sem plesala, se je prostor preoblikoval. Njegove meje so izginile in na trenutke sem imela občutek, da lahko presežem vse ovire. Glasba je polnila praznino, gibanje pa je prepletalo telo z okolico. V teh trenutkih sem začutila, kako prostor diha z mano, kako me sprejema in odmeva moje izražanje. Zdaj pa ta prostor zapuščam. Za seboj puščam kraj, kjer sem našla svobodo v gibanju in kjer sem s plesom zapolnila praznino. Odhajam z zavedanjem, da je bil ta prostor del moje rasti – učil me je, kako ustvarjati in kako dovoliti, da prostor oblikuje mene. Odraslost vidim kot nov prostor, ki ga bom polnila drugače, morda z bolj premišljenimi koraki, a z enako strastjo. Zapuščam ta prostor, a nosim

njegovo energijo in spomine v sebi. Vsaka skladba, vsak gib, vsaka izkušnja bo živela naprej, kjerkoli bom ustvarjala novo.

.....
Hana Mahnič (2013), Ailin Ramirez (2012): ILUZIJA

Prostor je veselje in nevidni partner v plesu. Prostor je vse, kar čutiva in je v vsakem koraku. Prostor naju povezuje kot tudi ločuje. Predstavlja tako fizično okolje, kjer pleševa kot tudi prostorske odnose, ki jih ustvarjava z gibi. Skozi dotike in vzporedne gibe ustvarjava mostove med najinima svetovoma, ki se za trenutek združita sinhrono v skupni prostor, ko prostor med nama skoraj izgine. Meje, ki jih vidimo so zgolj v naših mislih. Ko se združiva, prostorska iluzija izgine. Na drugi strani pa z razgibanim gibanjem po prostoru prikaževa konflikte in oddaljenost. Ples želi gledalca spodbuditi k razmisleku, kako zaznavamo prostor okoli sebe in medsebojne odnose. Prostor ni le fizična dimenzija, je tudi čustvena dimenzija, ki se nenehno spreminja in preoblikuje skozi interakcijo. Osredotočava se na osnovna vprašanja: ali nas prostor omejuje, ali čas in prostor obstajata neodvisno od uma, ali obstajata neodvisno drug od drugega, ali obstajajo časi in prostori, ki niso sedanjí trenutek.

.....
Mila Senič (2011), Alina Fister (2012): (O)MEJENI

Prostor je širok pojem, ki ga lahko dojemamo na več načinov.

Živimo v prostoru in času, v katerem so telesa, ki se lahko gibljejo in v katerem se pojavljajo dogodki.

Dojemamo ga lahko kot neskončno razsežnost, brez omejitev ali pa kot okvir, v katerem si ujet in omejen.

Najin naslov »(O)mejeni« pomeni, da raziskujeva nove razsežnosti gibanja najinih teles, ki sta ves čas v stiku z enim delom telesa. Sva hkrati gibalno omejeni, hlastava za svobodnim dihom (O-kisik), a istočasno se skozi ideje in domišljijo dotikava neskončnosti.

Vsak gib posebej natančno razvija v medsebojnem stiku in iščeva izvirne možnosti premikanja dveh soodvisnih teles, ki sta neločljivo povezani in ki posledično imata svoje posebnosti in omejitve.

Skozi ustvarjanje se na poseben način povezujeva, dajeva ena drugi prosto pot idejam in domišljiji, kar nama daje priložnost neskončnih možnosti odkrivanja novih poti premikanja teles v prostoru.

V ospredju najinega plesa ni samo fizičnost ampak tudi nevidni, čustveni in socialni kontekst, ki naju obkroža.

.....
Ana Borovičanin (2011): PROSTOR NESMISLA

Sem delec v plinastem stanju.

Delci v plinastem stanju zavzamejo ves prostor, ki jim je na voljo, letajo naokrog, zabijajo se drug v drugega in se s tem širijo po prostoru.

Sem prostor v žilah.

Sem prostor v krsti.

Sem prostor v žepu.

Sem prostor v sirovi luknji.

Potujoči prostor.

Prostor, katerega funkcija je prevažanje naprej in nazaj in spet naprej po zarjavelih tirnicah.

Vlak.

Sem nitkanje medzobnih prostorov.

Zobozdravstvena ambulanta.

Sem nesmisel.

Nesmisel, ki plane v prostor.

Planiti v prostor.

Zdaj pa ne morem nadaljevati s temi nesmisli, ker mi je na papirju zmanjkalo prostora.

.....
Mineja Repovž Klančičar (2011): ŠTIRI SOBE

Bistveno vprašanje, ki me je pripeljalo do ideje za moj solo je bilo - na kakšen način lahko značilnosti prostora vplivajo na moje gibanje?

Poiskala sem tloris ene izmed hiš in si znotraj narisanih prostorov predstavljala svoj ples. V tej hiši so štiri sobe, povezujejo pa jih ozki beli hodniki. Vsaka soba je enake oblike in velikosti, a kljub temu predstavlja nov izziv, saj ima vsaka izmed njih drugačne značilnosti, omejitve in posledično zahteva drugačno plesno popotovanje. Moja zgodba se začne na hodniku. Hiša ni velika, ampak hodniki v njej so prepleteni kot v kakšnem labirintu. Napolnijo me z občutkom brezizhodnosti in počasi izgubljam upanje, da se lahko rešim. Končno mi uspe najti pot in vstopim v prvo sobo, ki je popolnoma temna. Meje prostora s tem niso znane kar mi otežuje premikanje in iskanje izhoda. V drugi sobi me preseneti gravitacijsko polje, ki ves čas spreminja moč težnosti. V enem hipu lebdim nad tlemi, v drugem pa se nemočna plazim po tleh in ne morem niti vstati. Tretja soba je napolnjena z vodo. Kako se lahko sploh premikam

skozi njo in kako dolgo še lahko zadržujem dih? Zadnja soba je cela premazana s slastnim lepljivim medom. Vse okončine se mi lepijo na različne površine. Iščem načine kako se lahko rešim in pobegnem iz te medene zagate. Poskušam in poskušam...

Mi bo uspelo?

.....

Žan Krnjajič (2010): MOJ ODER – MOJ PROSTOR – MOJ SVET

Vstopim v svoj prostor, kjer kraljuje ples. Plesni korak začutim kot olajšanje. Sprostim se in se zlijem z ritmom srca, uživam v svojem telesu, sem brezmejen, lahkoten. Ples je zame oddih, pobeg od skrbi. Tudi misli mi zaplešejo v neznane smeri.

Oder je prostor, kjer se zame ustavi čas in lahko v vsakem trenutku ustvarjam novo zgodbo.

S plesom živim, diham, to je kot prostor, kjer lahko razumem celotno veselje.

.....

Mila Vute (2010): MEJE TELES

Omejeni na višino, širino in dolžino.

Ujeti v danih, različnih telesih.

Smo bitja s krili, kljunom, dvema nogama, repom in telesom prekritim s peresi.

Ujeti v prostoru, ki ga sestavljajo le srebrne žice. Te tvorijo odprtine, za milimeter manjše od nas, za milimeter manjše od svobode.

Obdani s predmetom, po meri zgrajenim za naše telo. Kletka iz katere nikdar ne bomo pobegnili. Čakamo, da kovina zarjavi, da bomo odleteli s pristrizženimi krili.

Lahko smo bitja brez specifične oblike. Tavamo v prostoru in iščemo bistvo.

Lahko smo plazilci v terariju. Brez ciljev, brez smisla, brez zavedanja o ujetosti.

Sem človek, ujet v družbi.

Lažem sama sebi in lažem začnem verjeti.

Tonem v morju neresnice, skrbi, strahu in vpliva. Ujeta v prostoru.

.....

Urban Žagar (2011), Voranc Žagar (2011): NA RoBu

V nov dan se zbudiva sveža. Vsakdanjik se začne, v glavi švigajo misli o dnevu pred nama. Potem pa kot vrtnec, svetloba sredi dnevnice sobe, radovedno prestopim rob, nekakšen portal me posrka in prenese v zrcalni svet, hiter siv poln ljudi in dogajanja. Na pol zaspan stečem

nazaj proti svetlobi in vanjo pomolim roko, ki jo prime Voranc, potegnem ga k sebi v zrcalni svet in že drviva. Opazujeva razmetane like, žive slike, ki so kot prepreke, za katerimi se skriva pot, preskok čez rob in za njim svetloba. S prenašanjem teže in lovljenjem ravnotežja se prebija skozi čuden dan v katerem sva se znašla, skupaj rešujeva probleme, uganke, se veseliva in jočeva. Iščeva pot nazaj domov v tisti trenutek pred, plezava in preskakujeva prepreke, dan gre h koncu. Glej svetloba pojenja, hitro se primeva, stečeva vanjo in puf. Ah, spet večer, doma, v mehurčku topline, marmelada, ta rob postelje je res mamljiv. Preskočiva ga in zaspiva.

.....

Ruben Gombač (2011), Fedja Kandare (2010): KAKO SEM ZAMENJAL STOL ZA DVE KLOFUTI

Prostor, ki ga nismo dali, nismo nikoli imeli.

Danes se borimo za prostor, kot da je edino, kar še ostane. Prostor za naše telo, prostor za naše misli, prostor za sanje, za bivanje, za ustvarjanje. Toda, kaj se zgodi, ko prostora ni več? Ko ena skupina, človek, država, občina, zavrne drugo in ji ne pusti dihati? Ko se meje zapirajo, ko zidovi rastejo in ljudje izgubljajo svoj kotiček pod soncem?

Postajamo kot volkovi, ki branijo svoj teritorij, brez da bi se ustavili in vprašali: ali imamo vsi pravico do tega sveta? Ali smo pozabili, da je prostor omejen, da ni neskončen, in da z njim ravnamo, kot da je samo naš? Kaj pa drugi? Kaj pa tisti, ki jih tišimo v kot? Kaj pa tisti, ki jih tlačimo pod težo naših lastnih potreb in želja? V vsem tem pa velikokrat zaradi nesporazumov in šumov v komunikaciji pozabimo na resnico – da drugi morda sploh niso naši sovražniki. Preveč smo osredotočeni nase in na svoj prav, da bi videli, kako pogosto se spremo prav s tistimi, ki nam želijo pomagati.

Napetosti med nami le še eskalirajo, dokler ne dosežejo točke brez povratka. Ko pride do tega, smo zaradi nepripravljenosti na dialog ujeti v začarani krog konfliktov in ločenosti. Namesto da bi se ustavili, poslušali in poskušali razumeti drug drugega, postajamo še bolj trmasti, še bolj neomajni v svojih prepričanjih – in prostor za sožitje dokončno izgine.

A borba za prostor ni le fizična – je tudi notranja. V nas samih se bije vojna. Naredimo prostor za sanje, za ljubezen, za povezanost? Ali pa pustimo, da nas stiska naš lastni ego, naša lakomnost in pohlep?

In ko je prostora premalo, se svet začne krčiti. Postane temnica. A ravno v tej temi najdemo nekaj svetlobe – humor, ples, ustvarjalnost. V najtežjih trenutkih so to iskricke, ki preženejo temo in dajo upanje. Zato bom temo prostora, to mračno podobo človeške narave, predstavil z lahkotnostjo in smehom, kot bi to storil Charlie Chaplin. Da nas opomni, da smeh in umetnost še vedno imata moč – prostor – v naših srcih.

.....

Tilen Stošicki (2011), Ela Brina Sikili (2009):

SOBIVANJE

Sobivanje je skupno obstajanje. A potrebno je ustvariti prostor in možnosti za sobivanje.

Sožitje, koeksistenca, srečevanje, zблиževanje, povezovanje, simbioza, shajanje, sporazumevanje, zlitje, soobstajanje, sozvočje, srečevanje, sodelovanje, stapljanje...

Sva kot dve obliki, ki se srečata v prostoru življenja. Vsak je svet zase – z jasnimi mejami, ki varujejo tisto, kar je najino, osebno, ranljivo. Ko se obliki približata, nastane prostor med njima, kjer se zgodi povezava. Ta prostor je prostor sobivanja – ne pripada meni, ne tebi, ampak nama.

Sobivanje je delitev prostora in sebe. Zahteva pogum, da dovoliva drug drugemu vstop vanj. Potrebuje spoštovanje, da razumeva meje, in vzpostavlja zaupanje, da jih varujeva.

A je krhko – če prestopiva meje brez povabila ali jemljeva več, kot dava, se ravnotežje poruši in odnos razpade. Ko sobivanje razpade, ostane praznina.

Prazen prostor. Prostor, ki nima naju in midva, ki nimava skupnega prostora. A to naju opominja, da sobivanje ni dano samo po sebi. Je vrednota, ki jo negujeva z vsakim dejanjem, vsak dan znova.

.....

Tisa Trefalt (2009): SLOJI ZAVESTI

Meja med zavestnim in nezavestnim je tanka, kot dih, ki ga jemljemo samoumevno. Gibi vsakdana so utečeni, vpeti v nevidne niti ponavljanja. Telo jih izvaja brez pomisleka, podrejeno nepisanim pravilom, ki oblikujejo ritem življenja. Roke segajo v praznino, noge sledijo znanim potem, kot da bi bila pot vedno že začrtana. A pod to površino, pod natančnostjo vsakdanjega gibanja, tli nekaj neizrečenega – občutek, da se red lahko vsak hip zamaje, da nekaj nevidnega čaka na trenutek, ko bo

lahko privrelo na plan.

A potem nekaj popusti. Ritem začne razpadati, gibi se lomijo, drobijo in sestavljajo v nepredvidljive vzorce. Zavest se raztaplja, kot voda, ki prehaja iz enega stanja v drugo.

Telo ni več le izvajalec znanih premikov, temveč postane prostor preobrazbe, kjer se meje med resničnostjo in sanjami zabrišejo. Nekateri gibi vztrajajo, ponavljajo se kot odmev prejšnjega trenutka, a so zdaj obarvani z nečim tujim, nerazložljivim. Drugi izgubljajo svojo prvotno obliko, se izkrivljajo, zvijajo in pretvarjajo v nekaj novega, kot bi jih vodila sila, ki je ne moremo popolnoma doumeti.

V tem prehodu v sanjski svet se odpirajo plasti nezavednega – telo postane pripovedovalec brez besed, premiki nosijo zgodbe, ki jih ni mogoče povedati drugače. So spomini, ki se vračajo v popačeni obliki, so občutki, ki se izmikajo razumu, so trenutki preteklosti, ki se prelivajo v nekaj, kar ni več vezano na čas. Vsak gib postane vprašanje, vsako premikanje iskanje. In tako se ples izgublja in najde hkrati, ujame se v vrzeli med budnostjo in sanjami, kjer resničnost ni več jasna, a je morda prav zato najbolj resnična.

.....

Lovro Zajc (2009): POPOLNOST PRAZNINE

Kaj pomeni čakati v prostoru, ki nikoli ne postane poln? Kaj pomeni biti natančno tam, kjer si, a hkrati ne moreš doumeti, kaj manjka? Čakanje je brezupno, a obenem je vse, kar imam. V tej neskončni čakalnici časa, kjer vsak trenutek traja in se nikamor ne premakne, se zdi, da je prostor okoli mene brez pomena. A vendar – ali ni prav ta prostor tisti, ki nosi odgovornost za spremembo? Morda je to prostor, ki je prepoln sebe in zato ne more sprejeti nič drugega. Morda je to praznina, v kateri so vsi potenciali skriti, vendar nevidni, nezmožni, da bi se izrazili.

Znotraj tega prostora iščem nekaj, kar bi ga napolnilo, preoblikovalo, kar bi prekinilo to neskončno čakanje. V tem nenehnem iskanju in čakanju na nekaj, kar bo spremenilo moj svet, se zdi, da sem ujet v lastnem telesu, v lastnem gibanju. Ples postane moj način, da izrazim tisto, kar ni izrečeno. Vsak gib je iskanje zamegljenega smisla, vsaka kretnja razkriva praznino, ki je v resnici polna. In skozi gibanje ta prostor postane moj: ne več le prazna kletka časa, ampak prostor, kjer

se skozi vsak trenutek zamegljenih meja oblikujejo nove možnosti, nove poti, nova vprašanja.

Vse, kar iščem, ni popolnost, temveč ravno ta prostor neskladnosti, kjer je praznina in polnost, gibanje in mir, skupaj. Mogoče res ne gre za zapolnitev, ampak za sprejemanje tega, kar je. Mogoče prav v tem prostoru, ki se nenehno spreminja, že najdem svojo popolnost, saj ni le zunanji prostor, temveč prostor znotraj mene – prostor, kjer ne obstajajo odgovori, temveč le vprašanja.
.....

Gaja Petković (2008): GENEZA

Začetek je bila zvezda v izhodiščni točki koordinatnega sistema vsega. To je bil prostor, to sem jaz. Živel je, natančno tako kot jaz. Čutiva, izgubljava, jemlje me, jemljejo me. Kdo? Nevem, hitri in glasni ter grobi so. Tudi oni ne morejo ničesar. Puške so jim dali v roke in odšli so se grebst za prostor, o katerem ni so vedeli prav nič, razen vsega lepega kar jim je bilo obljubljeno in tega, kar so v soboto prebrali v časopisu. Urejenemu koordinatnemu sistemu je zmanjkalo osnovni red.

Vojak v grotesknem tanku, letalec v športnem letalu, jadralec na barki in Apolonov sin na sončnem vozu so tu. Čeprav vedo, da nemorejo vplivat na potek prostora, si zaupajo in iščejo svoje povezave z njim - verujejo. Jadralec dvigne prst da začuti veter, ki mu bo na svoji poti pomagal in ga vodil. Jaz lahko čutim kri v sebi, mi bo ta pokazala pot po prostoru ali bo to hladen veter iz severa? Viharje se je godilo in reda v prostoru je bilo še manj.

Usoda, pot, premica, poltrak je bila pač taka. Tistega vojaka so razpočili, letalec se je izgubil nekje nad Bermudskim trikotnikom in jadralka je požrl topel val. Slabo mi je od žalosti, še prostoru je lahko slabo. Vkrcam se na sončni voz, ki me pelje stran od te patetičnosti, pelje me okoli Zemlje, okoli daljnih dežel, okoli samega sebe. Drvim in vidim neke krivulje in nič ni ravno in vse je okoli in vse je povsod. Le prevroče in prehitro je bilo in je zato razpadlo. Prostor s svojimi zasnovami je razpadel, ni umrl pač pa je bil nekje drugje. Ponovno sem se izrodila.
.....

Ana Štular (2007): ZLJUBLJENJE

Vsako leto se bolj razgaljam. Krajši rokavi, krajše hlačnice, bolj in bolj odprti čevlji.
Sem dom za uši in bolhe in ostale viruse, ki se v mojih

tkivih ljubijo, množijo in potencirajo.

Sem prostor za laži in govorice, vse vpijam, mečem v vogale svojih sob, vse vpijam v svoje tkivo, da se v govoricah pod mojo kožo lahko naprej potencirajo virusi. Slini požrem nazaj, besede požrem nazaj, govorice pogoltno goltam, ničesar ne spustim, ničesar ne spregledam, preslišim, ničesar ne izločim.

Si rečem »lol, kaj oni delajo mojemu telesu.«

Se vprašam kdaj mi bodo začele odpadati okončine.

Ne bom delila svoje lastnine, ne bom delila, lahko zgolj oddajam v najem, dam vsakemu bitju pravico izkusiti del mene. Delim le svoje celice, ki jih sicer obstaja omejeno število, pa vendar. Bi morali biti hvaležni da ne odhajam, da ostajam in se delim.

Ljubim se z bakterijami in virusi, se z bacili ljubimo po vogalih, po motelih, po tujih posteljah, avtomobilih, na avtobusih in v kinodvoranah in z bacili zljubimo nove bacile, da se spotenciram do veselja. Če se bom z nesnago dovolj ljubila bom ostala nesmrtna.

Nikomur ne bom pustila iti, nobeni uši bolhi virusu človeku delčku prahu.

Nihče me ne bo zapustil in nihče me ne bo pozabil.

Z nesnago se bom ljubila strastno
in ostala bom

nesmrtna

in prestopila bom meje svojega telesa

izven svoje kože bom obstajala

in bom ogromna gmota energije

ker bo v vsakem bacilu del mene

in ostala bom

nesmrtna.
.....

Maja Voglar Rodošek (2006): DANS MA TÊTE

Bivam v svoji glavi. Moja glava je opremljen prostor. V njej so predmeti kot v vsaki sobi. Na tleh je položen škripajoč parket, zato hodim po prstih. Na tleh je tudi majhna preproga, ki izniči previdnost in vpija glasnost. Jaz ji pravim Pogumna preproga. Prostor v moji glavi nima stropa. Zvezdnato nebo je pobeg. Citrusi. Prostor v moji glavi diši po citrusih. Zada v levem kotu je kotiček za kanarčka, ki živahno leta naokoli.

Včasih je prostor poln uši, takrat vzamem ščetko in ga poščetkam. Notranjost je očiščena in spokojna. Udobna.

Idejo za prostor v glavi sem dobila med razmišljanjem o

tem, da ni opremljen le prostor okoli mene, ampak tudi prostor domovanja mojih občutkov, misli, zaznavanj. Poskušala sem se postaviti v svojo glavo in prebrati prostor v njej. Gibalni material sem iskala v tišini, da sem se lažje osredotočila na svoje misli. V moji glavi se nahajajo predmeti, zato sem tudi v svojo točko dodala fizične predmete. Z gibi sem na različne načine predstavila elemente prostora v moji glavi, in iz sprva improviziranih koščkov sestavila celoto.

.....

Jona Zorec (2006): LUPINA

Želja po tem, da bi zapolnil prostor, ob tem pa izguba svojega zdravega jedra. Večja kot je potreba po zapolnjevanju zunanosti, večji postaja votel prostor pod lupino. Kaj pod njo sploh ostane, ko je prostor zapolnjen, subjekt pa praktično olupljen? Negotovost se izraža z nepojemljivo frustracijo, zapolniti notranost lupine pa zahteva ustavitev in umestitev v prostoru, včasih brez premikanja, popolnoma statično, samozadostno. Ustaviti se ali postati lupina?

.....

Brina Bošnjak (2009), Zala Teršek (2010): ODBITO PRIVLAČNI

V najini plesni miniaturni Odbito privlačni raziskujeva prostor – ne kot fizično okolje, temveč kot razmik, napetost in nevidne sile, ki naju oblikujejo. Navdih sva našli v dinamiki dveh magnetov s šibkim polom – entitet, ki se lahko združita le pod vplivom zunanje sile, a se brez nje postopoma razmakneta. Ta trenutek ni hipen, temveč je proces, faza, ki jo s plesom podoživljava in podajava gledalcu.

Skozi dotike, odmikajoče gibe in napetosti raziskujeva, kako se telo odziva na izgubo stika. Ali se skuša oprijeti? Se upira? Ali pa se zgolj prepušča toku razmikanja? Vsaka faza tega procesa je polna drobnih nians – od trenutka, ko se še drživa skupaj, do točke, ko naju le še odmev pretekline bližine povezuje v skupnem prostoru.

A najina zgodba ni le o oddaljevanju – je predvsem o prostoru med nama. Ta prostor ni prazen, temveč nabit z nevidnimi silami, občutki in vprašanji. Kako naju ta razmik določa? Ali lahko obstajava znotraj njega, brez potrebe po dotiku? Prostor med nama postane polje raziskovanja, kjer se stik in distanca ne izključujeta, temveč sobivata v neprestanem dialogu.

V širšem kontekstu prepoznavava vlogo prostora kot neizogibno, a hkrati polno potenciala. Prostor med nama ni zgolj odsotnost, temveč poln entitet, zgodb in napetosti, ki jih ustvarjava s svojim gibanjem.

Ples tako postane podoba nežne, a neizprosne resničnosti, kjer bližina in razdalja nenehno iščeta svoje ravnesje.

.....

Neža Pogelšek (2007), Alena Marčič (2007):

NEMESIS

Svet, v katerem živimo, je preplet svetlobe in senc, harmonije in kaosa, lepote in bolečine. Nepravičnosti, ki nas obdajajo, niso le odsev posameznikov, temveč sistemov, ki smo jih skozi zgodovino zgradili – in se pogosto pozabili vprašati, ali ustvarjajo prostor za vse ali le za peščico. A v tem neredu vedno obstaja nekaj večjega, nekaj, kar se vrača kot nemesis – kot sila, ki terja ravnesje, kaznuje ošabnost in nas opominja, da posledic svojih dejanj ne moremo večno ignorirati.

Nemesis ni le mitološka boginja maščevanja, kot pojem nasprotovanja ali pravične kazni, pogosto deluje kot zrcalo naših najglobljih napak in šibkosti. Je simbol ravnesja, ki ga veselje vzpostavlja, ko preveč posežemo v prostor, ki nam ne pripada – bodisi skozi aroganco, pohlep ali brezbržnost. Če ne ustvarjamo prostora za pravičnost, empatijo in upanje, nam bo nemesis prej ali slej pokazala, da brez ravnesja svet ne more obstajati.

Prostor, v katerem bivamo, ni le fizičen, temveč tudi simboličen; naše meje, ki jih postavljamo, so pravzaprav vrata, ki nas ločujejo od naše lastne "nemesis". Če prostor preplavimo s svojo voljo brez spoštovanja do harmonije, nas nemesis vedno najde – morda ne takoj, a zagotovo takrat, ko se zdi, da smo najbolj varni.

Morda je največja ironija življenja ta, da prav v svetu, polnem trpljenja, še vedno najdemo drobce čudežev – prijazno gesto, odpuščanje, ljubezen. A tudi ti drobci so opozorilo, da nemesis ne kaznuje le z uničenjem, ampak nas uči s tihimi opomini, ki kažejo, kaj je mogoče, če prepoznamo svojo odgovornost.

Kaj je torej prostor? Je to tihi opomnik, da znotraj njega ne obstajamo sami in da nas bo nemesis dosegla, če pozabimo, da prostor ne pripada samo nam, temveč tudi drugim – morda celo zvezdam.

Plesa sva se lotili premišljeno, veliko časa sva vložili v razmislek o izbrani temi. Skozi ples se skušava čim bolj dotakniti glavne teme – prostora. S prepletom različnih vrst gibanj skušava vzpostaviti ravnovesje, kot nemesis v naravi.

::

Ajda Behrić Hacin (2005): PERSONA

Prostor lahko definiramo z mnogimi besedami, sama sem za izhodišče svojega razmišljanja o "nečem", kar nas obdaja, vzela besedo brezmejno. V navezavi z njo me je misel napeljala na zanimiv paradoks: Človek vstopa v prostor, a tam, kjer človek je, prostora ni. V nadaljevanju sem gibalno raziskovala simbiozo med prostorom in človekom ter njuno soodvisnost. Pozornost sem usmerila na brezmejnost veselja. Vesolja kot prostora, ki je precej drugačen od Zemljinega, saj v njem ni zraka, temveč vakuum in gravitacijski zakon ne velja. Na veselje človek nima vpliva, nenehno se širi in nima meja. V nasprotju z njim se vrti Zemlja, na kateri si človek sam postavlja meje, določa države in prevzema vpliv nad vsem. Nasprotje med nedefiniranostjo veselja in definiranostjo Zemlje mi je razodelo nov paradoks, s katerim sem poimenovala prostor: Prostor je brezprostoren.

Iz abstrakcije prostora, ki se je začela napletati in prepletati v moji glavi, sem se odločila za vstop v oprijemljivost. Vstopila sem v zemljevid Evrope in s pomočjo različnih nacionalnih plesov preizkusila, kako se temperament, odnos in gib, pripisan nekemu prostoru, odražajo na meni. Kako, kje sem, vpliva na to, kdo sem? Gibalne motive sem vzela iz njihovega lokalnega okolja in jih povezala v plesne fraze, s katerimi potujem od prostora do prostora, ki pa vendarle ostaja brezprostoren.

Vprašanje mojega sola je preprosto: Kako, kje sem, vpliva na to, kdo sem?

::

Iza Teršek (2005): BODYLESS

Sence so preprost rezultat igre svetlobe in telesa, vendar nosijo v sebi globoko simboliko, ki presega njihov fizični obstoj. V umetnosti, še posebej v plesu, sence delujejo kot sredstvo za preoblikovanje telesa in prostora, pri tem pa pogosto dodajajo občutek nečloveškosti, izkrivljenosti in negotovosti. Njihova vloga ni le vizualna, temveč emocionalna in simbolična,

še posebej v povezavi s pesmijo T.S. Eliota - The Hollow Men.

The Hollow Men

T.S. Eliot uporablja sence kot simbol nepopolnosti, negotovosti in praznine. V pesmi so ljudje "prazni" in "napolnjeni s slamo," sence pa so metafora za njihovo izmikanje resnični identiteti. Razcepljene in izkrivljene sence, ki jih ustvari ples ali osvetlitev, lahko ponazorijo te moške kot bitja brez trdne oblike.

Pesem govori o prostoru med "idejo in resničnostjo," kjer "pade senca."

V plesu so sence lahko nenamerni spremljevalci ali premišljeno oblikovan del predstave. Ko svetloba ujame telo pod pravim kotom, senca na steni postane podaljšek mojega giba. Vendar pa sence ne sledijo vedno logiki gibanja. Izkrivljene, podaljšane ali razcepljene sence lahko telo preoblikujejo v nekaj grotesknega in nenavadnega.

Če senca kaže gibanje, ki se ne ujema s telesom plesalca, pridobi občutek svoje volje. Takšna senca deluje kot tujek – ločena od telesa, a povezana.

Sence ustvarjajo občutek nečloveškosti, ker so same po sebi neotipljive.

Hkrati so del telesa ampak vseeno tuje, prazne.

::

Zarja Telič Kovač (2004): BLAZNO RESNO

Nesmisel nas obdaja in bolj kot lovimo njegovo nasprotje, tem bolj ga občutimo. Prej kot odgovore bomo našli uganke, ki zrcalijo naš smešni obstoj.

Vstop na oder je dogodek sam na sebi. Meji prehod iz navidezno 'realnega' v 'performativni' prostor, ki ga spremlja nenaden padec v moment nenavadne, polne prisotnosti. Prav ta je sodobnejšemu človeku, subjektu znotraj neskončnih razdražljivih spletov okoliščin, postala in še vedno postaja precej odtujena. Naravna težnja po prisotnosti v 'prostorčasu' nas nenehno spremlja kot globoko potlačena potreba, ki jo nezavedno in napačno preusmerjamo v najrazličnejše distrakcije in potešitve tega vedno občutenega Nesmiselnega.

Zdi se, da so meje med 'resničnim' in 'performativnim' dejansko zabrisane, združene; prostora si nista v opoziciji, kot ju navidezno razumemo in skušamo ločiti. Drug v drugem soobstajata, sta usklajena, prav tako je razmerje nastopajočega in

gledalca. V vlogi gledalca, ki je situacijsko prilagojena in pogosto nezavedna, so-konstruiráš prostor z ostalimi udeleženci. Nastopajoči pa ni le določeni 'umetnik na odru', hkrati performira celoten prostor in soustvarja dogajanje v recipročnem vplivanju drug na drugega.

Pogosto je prav to, kar imamo za 'resnično' v veliki meri performativno, kar pa je del 'performativnega', nas skozi polno prezenco vpenja v izkustvo Resničnega, ki nam drugače pogosto uhaja in je samo na sebi težko umljivo izven vsakdanjega in samoumevnega. Biti na odru ponuja možnost vstopa v to zavedanje svoje polne prisotnosti. Vsak telesni gib in vsaka sprememba v prezenci, prostoru, sta zaznavni skozi kolektivni čut nastopajočih in 'nenastopajočih', ki skupno soustvarjajo zavest prostora. Biti in biti viden sta osnovna elementa. Bla bla bla...

Kaj če bi bilo tako neposredno in konkretno videno tudi občinstvo? Kakšne so neprijetnosti v občutku biti opazovan, kako te pogled definira, kaj pusti na tebi in kaj misliš, da je gledano? Kako se zavedaš lastnega telesa kot gledanega in kako, kako, kako?

Vse je polno ugank in paradoksov, zato se kar se da udobno namestite na vaše sedeže, popravite frizuro, uravnajte čakre, popokajte členke, ozavestite svoje mesto v prostoru, a ne razmišljajte preveč. To vse pokvari.

.....

Tinkara Plos (2002): BALKAN

Kako naj utelesim prostor Balkana, če mi ne zna noben odgovoriti na vprašanje: »Kje se Balkan začne?« Obstaja nešteto razprav o tem, kje je balkanska geografska meja. Po eni razlagi celinski del meje polotoka odkrijemo tako, da preprosto potegnemo ravno črto med Odeso ob Črnem morju in Trstom ob Jadranu. Večina geografov zagovarja mnenje, da meja poteka po rekah, spet drugi se orientirajo po balkanskem gorovju. To nas sooči s prvim od mnogih paradoksov v zvezi z Balkanom: njegova geografska razmejitev in prostor nista bila nikoli natančno opredeljena. Ostane nam torej en balkan konfjužn in veliko različnih vidikov.

Vzela sem dva videa Slavoja Žižka, tudi v tujini uveljavljenega slovenskega filozofa, kulturnega kritika in teoretičnega psihoanalitika, in sicer »Geographical limit between Balkan and Central Europe« in »Where in Balkan?« in jih preko slušalk v trenutku, ko plešem slišim,

in takoj predam publiki. Cilj je ujeti vse besede, hkrati plesati in utelesiti pripovedovano besedilo. Primorana sem zajeti vse kar slišim in hkrati ugotavljam, kako sama dojemam besedili Žižka. Ta velik limit oziroma pravilo mi pomaga pri ostajanju v trenutku in svoje improvizacijske zmožnosti postavim pred izziv. Besedili se razlikujeta – en gre bolj v radikalno, kratko in kruto razlaganje o razlikah na Balkanu in Srednji Evropi, drugi hudomušno zajame, kako nihče noče priznati, da je »Balkanec«.

Ob pripovedovanju besedila se za vsako besedo vprašam: »Iz kje pride pa ta beseda?« Soočam se s tveganjem, estetskim in fizičnim in hkrati skupaj prinesem ples in kanček balkanske osebne politike in predvsem jasno komuniciranje idej in občutkov. Odprejo se možnosti za humorno razlago besedila, a ne zgolj verbalno, saj fizikalnost telesa skoči med določene arhetipe in se z njimi igra na stolu. Odprejo pa se tudi čustva in nestrinjanja z enim od besedil. Tedaj je gib drugačen, bolj jezen, zakrčen. Takrat si želi »Balkanec« v meni na prostost.

Slavoj Žižek humorno zagovarja, da je Balkan je vedno nekdo »Drugi«, nekje drugje, daleč od nas. Vedno malo bolj jugovzhodno. Ko pridemo na samo dno balkanskega polotoka, Balkanu spet čudežno uidemo. Njegov prostor nam neprestano uhaja. Kje se Balkan začne, kje se Balkan konča, kaj Balkan sploh je in kaj se z njim dogaja so vprašanja, ki jih v miniaturni prenesem v svoje telo in z njimi oblikujem ta balkanski prostor v že danem prostoru - odru.

XXS

Solo + duet

.....

KLETKA

Brin Prestor (2014)

PLESNI EPICENTER

mentorica: Sabina Schwenner

.....

KROG V MOJEM TELESU

Ronja Kobe 2014

Plesni studio INTAKT

mentorica: Sabina Schwenner

.....

SPREJEMANJE

Bor Radšel (2014)

PLESNI EPICENTER

mentorica: Sabina Schwenner

.....

PROSTRANSTVO

Varja Mihajlovič Cerar (2015)

KUD Qulenium Ljubljana, Pionirski dom - center za kulturo mladih

mentorica: Saša Lončar

.....

LUNŽAR

Ajda Zaletel (2014)

KD Qulenium Kranj

mentorica: Saša Lončar

.....

SKRIVNOSTNO POTOVANJE

Reka Vreča Stepan (2014)

KUD Qulenium Ljubljana, Pionirski dom - center za kulturo mladih

mentorica: Ana Romih

.....

"SKRIVNOSTI SPALNICE"

Teja Dionea Starman (2015)

Plesni studio LAI

mentorica: Lilijana Ujčič

.....

PREDSTAVA PROSTORA SPREMENI

VELIKO

Ema Breg (2015)

Kulturno društvo Center plesa

mentorica: Katarina Rijavec

.....

DOMA

Ema Leskovec (2015),

Ivana Širca (2014)

PLESNI EPICENTER

mentorica: Sabina Schwenner

.....

UPAM, DA SE ŠE KDAJ VIDIVA

Tala Breskvar (2014),

Olja Koliševska (2013)

Oddelek za sodobni ples KGBL in Plesni studio INTAKT

mentorici: Jana Kovač Valdes in Sabina Schwenner

.....

STOP FIŽOLU!

Paulina Kandare (2014),

Julija Rebov (2014)

KGBL Oddelek za sodobni ples Ljubljana

mentorica: Jana Kovač Valdes

.....

NIMAM PROSTORA

Žana Demšar Toplak (2014),

Solei Mila de Almeida (2014)

KGBL Oddelek za sodobni ples Ljubljana

mentorica: Jana Kovač Valdes

.....

LABIRINT

Barbara Pešec (2014),

Neža Klincov (2014)

Glasbena šola Celje

mentorica: Nikita Omerzu

.....

ODMOR

.....

PROSTOR NA DRUGI STRANI ZRCALA

Ema Lah (2014), Mija Mavrin (2014)

Glasbena šola Laško - Radeče, enota Laško

mentorica: Anja Bornšek

.....

MAMINA ČAROBNA OMARA

Ela Nadvežnik (2015), Zala Zečiri (2015)

Plesni studio N Velenje

mentorica: Nina Mavec Krenker

.....

POTOVANJE SKOZI

Maja Fink (2015), Julija Pirc (2015)

Glasbena šola Krško

- oddelek za sodobni ples

mentorica: Rosana Horvat

.....

ZARIS MOJE ROKE

Aya Emmiy Simončič (2015)

Glasbena šola Krško

- oddelek za sodobni ples

mentorica: Rosana Horvat

.....

JE ŽE BILO?

Tinkara Jan (2014)

Glasbena šola Krško

- oddelek za sodobni ples

mentorica: Sanja Spirić

.....

9 MESECEV

Emilija Rajić 2014

Plesna Izba Maribor

mentorica: Vanja Kolanovič

.....

GLOBINE MORJA

Nina Emeršič (2014)

Plesna Izba Maribor

mentorica: Vanja Kolanovič

.....

ČAROBNI GOZD

Zoja Šikman 2015

Plesna Izba Maribor

mentorica: Vanja Kolanovič

.....

DIVJI SVET

Ana Anžel (2015)

Plesna Izba Maribor

mentorica: Dalanda Diallo

.....

MOJ ŽIVLJENJSKI PROSTOR

Ajda Kreča (2015)

Glasbena šola Trbovlje

mentorica: Kim Kern Kukovič

.....

SANJE

Tara Vozel (2014)

Glasbena šola Trbovlje

mentorica: Kim Kern Kukovič

.....

GIBMETRIJA

Paula Zmrzljak (2014)

Glasbena šola Trbovlje

mentorica: Kim Kern Kukovič

.....

S

Ana Kočar (2014)

Glasbena šola Trbovlje

mentorica: Kim Kern Kukovič

.....

XS

Solo + duet

.....

PREBUJENJE V SVETLOBO

Sonja Pirc (2013)

Glasbena šola Krško

- oddelek za sodobni ples

mentorica: Rosana Horvat

.....

ALI MI PROSTOR SLEDI?

Aljaž Kapelj (2013)

Plesni Epicenter

mentorica: Sabina Schwenner

.....

TEŽA PROSTORA

Tara Kapelj (2013)

Plesni Epicenter

mentorica: Sabina Schwenner

.....

MIRNO MORJE

Zoya Bertoneclj Louis (2013)

Plesni Epicenter

mentorica: Sabina Schwenner

.....

DOTIK, PREMIK, POTISK

Ajda Alegra Videgar (2012)

Plesni studio INTAKT

mentorica: Sabina Schwenner

.....

ZAČETEK

Mila Modic (2013)

Plesni studio INTAKT

mentorica: Sabina Schwenner

.....

NEOMEJEN V OMEJENEM

Erazem Pogačnik (2013)

KGBL Oddelek za sodobni ples Ljubljana

mentorica: Jana Kovač Valdes

.....

MISLI RAZUMA, UTRIP SRCA

Sofija Brec (2012)

KGBL Oddelek za sodobni ples Ljubljana

mentorica: Jana Kovač Valdes

.....

SPREMEMBA PERSPEKTIVE

Tara Demšar Toplak (2012)

KGBL Oddelek za sodobni ples Ljubljana

mentorica: Jana Kovač Valdes

.....

MISLI

Živa Bizovičar (2012)

KD Qulanium Kranj

mentorica: Ana Romih

.....

VSE OKROG NAS

Mila Madžarevič Jordan (2013)

Glasbena šola Trbovlje

mentorica: Kim Kern Kukovič

.....

PLESNI ZEMLJEVID

Doris Levstik (2013), Ula Erker (2013)

Glasbena šola Trbovlje

mentorica: Kim Kern Kukovič

.....

ILUZIJA

Hana Mahnič (2013),

Ailin Ramirez (2012)

Dlbu Divača - Društvo ljubiteljev baletne
umetnosti Divača

mentorica: Beti Polanc

.....

POVEZANI DUŠI

Veronika Belina (2013),

Zala Janc (2012)

Glasbena šola Celje

mentorica: Nikita Omerzu

.....

ODMOR

.....

SVA DVA DELČKA PROSTORA ...

Tara Kapelj (2013)

Aljaž Kapelj (2013)

Plesni Epicenter

mentorica: Sabina Schwenner

.....

PROSTORSKA NAPAKA

Sofia Ban-Rashit (2012)

Ela Frank (2012)

Plesni Epicenter

mentorica: Sabina Schwenner

.....

(O)MEJENI

Mila Senič (2011)

Alina Fister (2012)

KUD Plesni Forum Celje

mentorica: Gea Erjavec

.....

DA BI BILE ODVEZANE

Ailin Ramirez (2012)

Tina Uršič (2013)

Kulturno društvo Jožeta Pahorja Sežana,

plesna skupina Mehki čevlji

mentorica: Petra Štolfa

.....

VESOLJE V HIŠKI

Ema Gartner (2013)

Pija Tanšek Aškerc (2013)

Glasbena šola Laško - Radeče,

enota Laško

mentorica: Tanja Verglez

.....

TOK MED NAMA

Ana Lah (2012), Ula Sanda (2011)

Glasbena šola Laško - Radeče,

enota Laško

mentorica: Mojca Kasjak in Tanja Verglez

.....

MAGNETNI PROSTOR

Tiana Tovornik (2013)

Glasbena šola Laško - Radeče,

enota Laško

mentorica: Mojca Kasjak

.....

PROSTOR V MENI

Zoja Razboršek (2013)

Glasbena šola Laško - Radeče,

enota Laško

mentorica: Anja Bornšek

.....

TU IN ZDAJ

Julija Slapšak (2013)

KUD Plesni Forum Celje

mentorica: Gea Erjavec

.....

PREKO SVOJIH MEJA

Sara Berce (2013)

Kulturno društvo Jožeta Pahorja Sežana,

plesna skupina Mehki čevlji

mentorica: Petra Štolfa

.....

DELJENJE PROSTORA

Nie Škrabl (2012)

mentor: Gašper Kunšek

.....

JE ZAPOR RES PRAVA REŠITEV?

Laura Zaverski (2013)

Kulturno društvo Center plesa Maribor

mentorica: Katarina Rijavec

.....

VZOREC PROSTORA

Miona Krulj (2013)

Plesna Izba Maribor

mentorica: April Veselko

.....

LORI MER

Lori Sluga (2013)

Plesna Izba Maribor

mentorica: April Veselko

.....

.....

MISELNI TOK

Ula Juričan (2011)

Glasbena šola Trbovlje

mentorica: Kim Kern Kukovič

.....

ŠTIRI SOBE

Mineja Repovž Klančičar (2011)

Glasbena šola Trbovlje

mentorica: Kim Kern Kukovič

.....

ZNOTRAJ MEGLE, ZUNAJ SEBE

Dora Domjanić (2010)

Plesna izba Maribor

mentorica: Dalanda Diallo

.....

KAM? KJE?

Ronja Lusavec (2011)

Glasbena šola Krško,
Oddelek za sodobni ples
mentorica: Sanja Spirić

.....

Ob, pRi, zA, pRed, Med,

Maja Pavčnik (2010)
Glasbena šola Krško,
Oddelek za sodobni ples
mentorica: Rosana Horvat

.....

MOVEMENTAL EMOTIONS

Neža Blažun (2011)

KR DANCING
mentorica: Kaja Ramšak

.....

PROSTOR NESMISLA

Ana Borovičanin (2011)

Plesni Epicenter
mentorica: Sabina Schwenner

.....

OBUJATI

Daša Zorko (2010)

Plesni Epicenter
mentorica: Sabina Schwenner

.....

TISTO TAM V MENI

Luna Mlinar (2011)

KUD Plesni forum Celje
mentorica: Gea Erjavec

.....

KLAVSTROFOBIJA

Ema Skaza (2010)

Plesno društvo TBA
mentorica: Patricija Crnkovič

.....

PRAZEN PROSTOR, POLN VSEGA

Zala Savnik (2010)

KD Qulanium Kranj
mentorica: Saša Lončar

.....

MEJE TELESA

Mila Vute (2010)

KUD QULENIUM Ljubljana,
Pionirski dom- center za kulturo mladih
mentorica: Ana Romih

.....

KDO SI TI?

Ajda Isa Bučevac (2010)

KD Qulanium Kranj
mentorica: Ana Romih

.....

KAM?

Luvia Mirič Kamšek (2011)

KGBL Oddelek za sodobni ples Ljubljana
mentorica: Jana Kovač Valdes

.....

NA OBLAKU

Mark Pirc (2010)

Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana
mentorica: Veronika Valdés

.....

KLAVSTROFOBIJA!

Nastja Berkopec (2011)

Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana-
na-oddelek za sodobni ples
mentorica: Veronika Valdés

.....

.....

KAKO SEM ZAMENJAL STOL ZA DVE KLOFUTI

Fedja Kandare (2010),

Ruben Gombač (2011)

Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana-
na-oddelek za sodobni ples
mentorica: Veronika Valdés

.....

SE GREVA ZEMLJO KRAST?

Jutra Dixie Malešič Teckkam (2010),

Zarja Škafar (2010)

Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana-
na-oddelek za sodobni ples
mentorica: Veronika Valdés

.....

NA RoBu ...

Urban Žagar (2011),

Voranc Žagar (2011)

Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana-
na-oddelek za sodobni ples
mentorica: Veronika Valdés

.....

MISLI

Tina Štorman (2010),

Ana Marinšek (2010)

Harlekin-društvo za umetnost plesa
mentorica: Iza Skok

.....

UJETOST TELESA

Jona Lisac (2010),

Zarja Ana Tkalec (2010)

Glasbena šola Celje
mentorica: Nikita Omerzu

.....

Glasbena šola Laško-Radeče

PROSTOR NEMIRA, KORAKI UPANJA

Ivana Brglez (2010),

Katja Gorišek (2010)

Glasbena šola Laško - Radeče,
enota Laško
mentorici: Mojca Kasjak, Anja Bornšek

.....

VAREN PROSTOR

Ivana Trupi (2011), Ana Koradžija (2010)

Glasbena šola Laško - Radeče, enota
Laško

mentorica: Anja Bornšek

.....

VESOLJE V MORJU

Neža Lah (2010), Barbara Selič (2010)

Glasbena šola Laško - Radeče,
enota Laško

mentorica: Anja Bornšek

.....

SPUSTI ME VEN

Klara Kovše (2011), Neža Blažun (2011)

KR DANCING
mentorica: Kaja Ramšak

.....

sObivanje

Tilen Stošički (2011),

Ela Brina Sikili (2009)

Glasbena šola Trbovlje
mentorica: Kim Kern Kukovič

.....

Solo + duet

.....

“VODA”

Océane Helvig (2009)

Plesni studio LAI
mentorica: Lia Ujčič

.....

PROSTOR MED LJUDMI

Deborah Iris Ačko Pušnik (2009)

Plesna izba Maribor
mentorica: April Veselko

.....

DANS MA TÊTE

Maja Voglar Rodošek (2006)

Plesna izba Maribor
mentorica: April Veselko

.....

JAZ IN ON

Tjaša Poje (2004)

Kulturno izobraževalno društvo

Plesonoga

J mentorica: elena Oleami

.....

PETA DIMENZIJA

Ana Steblovnik (2008)

Plesni forum Celje

A mentorica: na Cvelfar

.....

ZRCALO PODOBE SVETA

Maša Kapus Dukarić (2006)

Plesni studio Intakt

mentorica: Veronika Valdés

.....

GENEZA

Gaja Petković (2008)

Plesni studio Intakt

mentorica: Veronika Valdés

.....

V

Lucija Marta Anžlovar (2009)

Plesni studio Intakt

mentorica: Veronika Valdés

.....

ŠUM ŽIVEČIH SIGNALOV

Eva König (2008),

Petja Zoja Žabjek (2008)

Plesni studio Intakt

mentorica: Veronika Valdés

.....

ODBITO PRIVLAČNI

Brina Bošnjak (2009),

Zala Teršek (2010)

Plesni forum Celje

mentorica: Ana Cvelfar

.....

ODMOR

.....

NEMESIS

Neža Pogelšek (2007),

Alena Marčič (2007)

KUD Plesni forum Celje

mentorica: Gordana Stefanović Erjavec

.....

INSIDE OUT

Lina Golihleb (2007),

Živa Čurčić (2008)

Plesno društvo TBA

mentorica: Patricija Crnković

.....

ČAKAJOČ GODOTA

Ajda Zupanc (2006),

Iskra Slapnik (2007)

Harlekin-društvo za umetnost plesa

.....

MOJE

Klara Blažka Cigler (2007),

Iza Uratnik (2008)

Plesni studio N Velenje

mentorica: Nina Mavec Krenker

.....

PREIZKUS SVOBODE

Špela Redelonghi (2008)

Plesna šola Wolfy

mentorica: Neža Banovec

.....

POPOLNOST PRAZNINE

Lovro Zajc (2009)

Baletno Društvo Postojna

mentor: Gašper Kunšek

.....

LUPINA

Jona Zorec (2006)

SVŠGUGL - Srednja vzgojiteljska šola,
gimnazija in umetniška gimnazija

Ljubljana

.....

TELO V ODMEVU PROSTORA

Gaja Skender Rozman (2006)

SVŠGUGL - Srednja vzgojiteljska šola,
gimnazija in umetniška gimnazija

Ljubljana

mentorica: Urška Vohar

.....

ZLJUBLJENJE

Ana Štular (2007)

SVŠGUGL - Srednja vzgojiteljska šola,
gimnazija in umetniška gimnazija

Ljubljana

mentorica: Maja Delak

.....

.....

STRAH MENI / STRAH ME NI

Eva Dabelić (2004)

Kulturno izobraževalno društvo

Plesonoga

mentorica: Jelena Oleami

.....

BLAZNO RESNO

Zarja Telič Kovač (2004)

Kulturno izobraževalno društvo

Plesonoga

mentorica: Jelena Oleami

.....

BALKAN

Tinkara Plos (2002)

Kulturno izobraževalno društvo

Plesonoga

mentorica: Jelena Oleami

.....

NEKJE VMES

Julija Cergolj (2004)

Kulturno izobraževalno društvo

Plesonoga

mentorica: Jelena Oleami

.....

LA LOBA

Ernestina Lea Kos (2004)

Kulturno izobraževalno društvo

Plesonoga

mentorica: Jelena Oleami

.....

VALSE FALSE /vals fols/ (padec valčka)

Naomi Uma Zorman (2005)

.....

PERSONA

Ajda Behrić Hacin (2005)

mentorica: Nataša Živković

.....

... KI LEZEJO POD KOŽO

Klara Klun (2005)

SVŠGUGL - Srednja vzgojiteljska šola,
gimnazija in umetniška gimnazija

Ljubljana

mentorica: Nataša Tovirac

.....

BODYLESS

Iza Teršek (2005)

SVŠGUGL - Srednja vzgojiteljska šola,
gimnazija in umetniška gimnazija

Ljubljana

mentor: Leon Marič

.....

OUROBOROS

Rea Vogrin (2003)

Urbana scena

mentor: Gašper Kunšek

.....

IMIDŽ

Zarja Ferlinc (2001)

Jana Bungurova (2002)

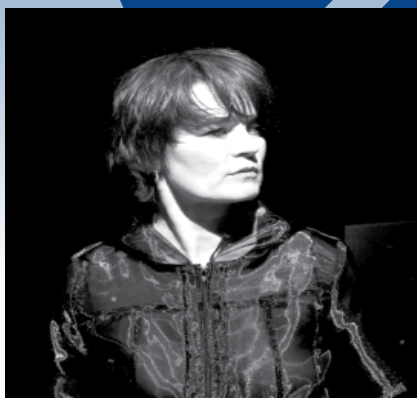
.....

X X S

X S

S Solo

:: Ž I R

VITA OSOJNIK

je samozaposlena v kulturi - plesalka, koreografinja, plesna pedagoginja in ulična umetnica. Maturirala je na Gimnaziji Kranj, na Srednji glasbeni in baletni šoli smer balet in zaključila študij sodobnega plesa in koreografije na Salzburg Experimental Academy of Dance (SEAD). Redno je bila zaposlena na Umetniški gimnaziji v Ljubljani, kot mentor in pedagog deluje v okviru društva Qulenium v Kranju, na Alma Mater Europea akademiji za ples, v okviru Šugle (Šola uličnega gledališča) in številnih drugih društvih. Veliko let je bila gostujoča profesorica in koreografinja na SEAD-u. L. 2015 je bila povabljen s strani Tisch School of ARTS v New Yorku na rezidenco in delo z njihovimi študenti na podiplomskem študiju. Je avtorica in soustvarjalka številnih celovečernih plesnih predstav. Lani je kot mentorica sodelovala v projektu mladinskega odra Amo v Novi Gorici na temo medvrstniškega nasilja. V letih 2022/2023/2024 je ustvarila solo trilogijo Vse kar se je že zgodilo, Izven osi in Prostor z razgledom v Plesnem teatru Ljubljana.

ENYA BELAK

je multidisciplinarna umetnica, filmska ustvarjalka in koreografinja, katere delo zajema različne umetniške prakse in discipline, ki se med seboj prepletajo. Po končanem magistraturi filmske režije na Univerzi Goldsmiths v Londonu je ustvarila in sodelovala pri številnih projektih. Kot režiserka je predstavila eno-urni dokumentarec 'Aerowaves at 25' ter nabor videospotov slovenskih in tujih glasbenikov, med drugim tudi s Siddharto. Koreografirala je plesno predstavo 'Modro črnilo'. Izvirno idejo predstave je priredila in zrežirala plesni film v virtualni realnosti. Nedavno je predstavila plesno-vizualno predstavo 'Razkriti trenutki', ki jo je soustvarila s plesalko in koreografinjo Kristýno Peldová. S svojimi dosežki je bila večkrat vidno izpostavljena in nagrajena. Za svoj prvi film 'Šok horizontale', je na Festivalu neodvisnega filma v Sloveniji prejela nagrado za najboljšo fotografijo. Med drugim je prejela nagrado Ksenije Hribar za perspektivno plesalko, nominacijo za Under25 Award za režijo svojega magistrskega filma Luminary ter zlato značko Mete Vidmar.

KRISTINA TINI ROZMAN

je plesalka, plesna ustvarjalka in plesna pedagoginja. Plesno znanje je pridobivala na izobraževanjih pri ustvarjalcih in pedagogih s področja različnih sodobnih plesnih tehnik, performansa, fizičnega gledališča, koreografije in pedagoškega dela. Njeno plesno raziskovanje in izpopolnjevanje zajema desetletno delovanje znotraj kolektiva Bitnamuun, večletno sodelovanje pri ustvarjalnih procesih z Jano Menger, Brankom Potočanom, Matjažem Faričem, Andrejo Rauch Podrzavnik, Gregorjem Kamnikarjem, Matjažem Pograjcem... V zadnjem času intenzivno sodeluje z Ajdo Tomazin na področju interaktivnih plesnih predstav za otroke. Kristina je bila leta 2017 prejemnica srebrne značke Mete Vidmar, obenem pa že vrsto let poučuje mlajše in starejše otroke, s katerimi ustvarja sodobno-plesne koreografije, nagrajene z zlatimi in srebrnimi državnimi priznanji. Projektno delo z uveljavljenimi umetniki ji je omogočalo nadaljnji razvoj in poglobitev v plesnem ustvarjanju in pri pedagoškem delu.

S

M

L

I J A

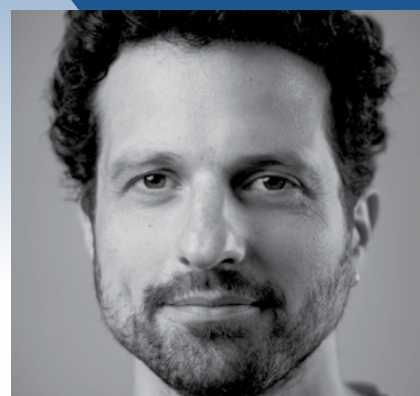
KIM KERN KUKOVIČ

je svojo plesno pot pričela v Glasbeni šoli Trbovlje pod mentorstvom Daliborke Podboj. Šolanje je nadaljevala na Umetniški gimnaziji za sodobni ples, nato pa na Humanistični fakulteti, smer Medijski študiji. Po diplomi, se je zaposlila v Glasbeni šoli Trbovlje, kjer že 13 let deluje kot plesna pedagoginja in vodi oddelek sodobnega plesa in plesne pripravnice. Kmalu po zaposlitvi je nadaljevala študij na Pedagoški fakulteti - Pomoč z umetnostjo. Zanima jo namreč kaj vse nam ples lahko ponudi in na kakšne načine umetnost lahko osreči posameznika. Od leta 2015 intenzivno dela tudi z osebami s posebnimi potrebami in v Varstveno delovnem centru Zasavje vodi svojo plesno skupino. Ples spoznavajo kot izrazno sredstvo, kot sprostitiv in terapijo. Leta 2021 je prejela Listino Mete Vidmar, priznanje JSKD za plesno pedagoško delo. Pri svojem delu resnično verjame v ustvarjalno moč otrok ter pogosto rada sledi misli Pine Bauch, ki pravi, da jo zanima predvsem kaj je tisto kar ljudi vodi h gibanju in ne le kako se gibajo.

ALEKSANDRA SAŠA LONČAR

je plesna pedagoginja, koreografinja, ustanoviteljica in umetniška vodja Kulturnega društva Qulenium Kranj in Ljubljana, kjer že vrsto let razvija plesno ustvarjalnost otrok in mladih. Kot zunanja partnerica Pionirskega doma – Centra za kulturo mladih oblikuje programe, ki združujejo raziskovanje giba, domišljijo in osebni izraz. Njeno delo temelji na spodbujanju individualne gibalne izraznosti skozi ustvarjalne procese, ki vključujejo odprtost, drznost in poglobljeno raziskovanje telesa v prostoru. Redno vodi seminarje za plesne pedagoge ter se posveča metodologiji plesnega izobraževanja. Vsako leto organizira manifestacijo Kalejdoskop, ki povezuje mlade plesne ustvarjalce, in raziskovalno-ustvarjalni poletni tabor na Mašunu, kjer udeležence spodbuja k eksperimentiranju z lastnim umetniškim izrazom. S svojimi plesalci ustvarja inovativne predstave ter sodeluje na priznanih festivalih in prireditvah doma in v tujini. Za svoje umetniške in pedagoške dosežke je prejela Plaketo Mete Vidmar (2009), nagrado Ksenije Hribar (2019) ter Prešernovo plaketo Mestne občine Kranj za prispevek k sodobni odski umetnosti (2022).

SIMON WEHRLI

je plesno kariero začel kot bobnar in violinist, obiskoval je Accademia Teatro Dimitri v Versciu (Švica) in nato študiral sodobni ples pri Trinity Laban London (UK). Leta 2010 je bil Simon izbran za sodelovanje v mednarodnem projektu „50 days of flying low and passing through“ Costa Rica 2010 pod vodstvom Davida Zambrana. Simon je gostoval po Evropi, ZDA in Afriki v okviru skupine fizičnega gledališča Collettivo Spettatori in skupine za plesno improvizacijo 50collective. Kot plesalec in glasbenik je sodeloval s koreografi po vsem svetu. Lastne stvaritve med drugim vključujejo Greatest Hits (2013), How to become Clairvoyant (2016), Nature Poetry (2018), Nothing Works (Shakira, Shakira) (2019/20), Deep Purple (2022). Simon poučuje ples in improvizacijo v Švici in tujini, redno sodeluje kot gostujoči predavatelj pri diplomskem študiju sodobnega plesa Dance Bachelor na Manufacture Lausanne (CH) ter se ukvarja z lastnimi produkcijami in sodelovanji. Je tudi učitelj metode Feldenkrais.

:: PROGRAM ::

SOBOTA 15. marec 2025

11.00

priredivanje za kategorijo

::::: **XXS _ SOLO + DUET** (vmes 10 minutni odmor)

>> **15.15**

razglasitev rezultatov

16.00

priredivanje za kategorijo

::::: **XS _ SOLO + DUET** (vmes 10 minutni odmor)

>> **19.00**

razglasitev rezultatov

19.30

priredivanje za kategorijo

::::: **S _ SOLO**

>> **21.15**

razglasitev rezultatov

NEDELJA 16. marec 2025

11.00

priredivanje za kategorijo

::::: **S _ DUET**

>> **13.30**

razglasitev rezultatov

16.00

priredivanje za kategorijo

::::: **M _ SOLO + DUET** (vmes 10 minutni odmor)

>> **19.00**

razglasitev rezultatov

19.30

priredivanje za kategorijo

::::: **L _ SOLO + DUET**

>> **21.45**

razglasitev rezultatov